

YAŞADIKLARIMIZ...

AÇARSIN BİR ECZANE

Ecz. H. Betül BOYACI

Büyük bir cokuyla açtım gözlerimi bu güne. Yüreğimde ismini koyamadığım dalgalanmalar... Kendimi tanımlamak istiyorum. Çoşkumu anlamak ve anlatmak. Düşündüm bir an. Ve buldum. Mart ayında havanın yanılmasıyla erken açar badem çiçekleri vardır hani. Hani o soğuktan titremeye başlamışken biz, yaşama erken "Merhaba" diyen badem çiçekleri. Hani mart soğukunda yüreğimizi ısıtan. Beyaz ve pembe. Ve kışa meydan okuyan. Ve direnen baharı görebilmek için...

Evet, tam anlamıyla böyle hissediyorum. Mart içinde erken açan BADEM ÇİÇEĞİ. Onun kadar umutlu. Onun kadar hevesli. Vebelki onun kadar aceleci, bazı şeyleri görmek için.

Yatağın icine bunları düşünüyor ve erken kalkma telaşını yaşamıyor olmanın rahatlığıyla kalkmakta direniyorum. -Uyumuyor olmama karşın-

Tam bu sırada zil çalıyor. Israrlı. "Kim olabilir sabah sabah?"

-Hey! Kapı çalıyor baksanıza.

Kapı açılıyor. Telaşlı, çoşkulu konuşmalar... Tümüyle ayırmıyayım konuşulanları. Zaten umrumda değil. Sabahın keyfini yaşamak istiyorum yatağında Ne olur kimse seslenmesin.

-Betül! Bak Sevim teyzen gelmiş. "Kalkmam. Kalkmam işte"

-Haydi! Çabuk ol.

"Kurtuluş yok. Kalkmak zorundayım herhalde."

-Geliyorum tamam.

Düşüncelerimi bozdukları için çok kızgım onlara.

Giyiniyorum ve acelece giriyorum içeri.

-Hoşgeldiniz Sevim teyze.

-Aah! Benim akıllı kızım. En sonunda okul bitti. Yatak keyfi yapıyorsun öyle mi? Ama hakkındır. Gel şöyle bir öpeyim Eczacı kızımı.

Sevim teyze hiç soluklanmadan sıralıyor sözlerini ve kuvvetlice çekip kendine beni, öpüyor. Şapur, şapur. Aceleci ve insanı çileden çıkaran konuşması kesilmek bilmiyor.

-Eee! Artık okul bitti. Açarsın bir eczane. Ay! Sormayı unuttum heyecandan. Ne zaman açıyorsunuz eczaneyi?

Yanıtlamak istiyorum sorusunu. Ancak kendince yanıtlar, sorular ve tekrar yanıtlarla sürdürüyor konuşmasını.

-Eczacılık çok güzel meslek ayol! Temiz iş, temiz. Açarsın bir eczane... Tam kadınlara göre. Ooh! Oturduğu yerde dünyanın parası. "Çıldırarak üzreyim. Neler söylüyor bu kadın böyle?"

- Sevim Tey..

Sözümü tamamlayamıyorum. Sevim teyzenin çığlıklarına devam.

- Eeh! Artık eczacı oldum diye bizleri unutmazsın inşallah.

Dudaklarım aralanıyor konuşmak üzere. Söylemek istediğim çok şey var şu teyzeme. Ve sormak istediğim. Ancak sorulara yanıt vermeye kalkarsa dayanmam belki diyerek sadece zayıf bir sesle;

- Aşk olsun! diyebiliyorum.

Sonra işi olduğunu söyliyerek gidiyor Sevim Teyze. Yüreğim sıkıştı. Söylemek istediğim pek çok şey boğazımda düğümlendi duruyor.

Kahvaltımı yapıyorum. İstahsız. Tam o anda yine kapı.

- Kapıya bakan yok mu?

Kapı açılıyor.

- Kim miş?

- Necla teyzen kızım.

"Tanrım! Bu sabah ne günah işledim ben."

Necla hanım eşittir Sevim hanım. Aynı çılgınlıklar..Aynı temenniler..Öpmeler...

Necla hanım gidiyor Saffet hanım geliyor.

Ardından Ayşe hanım. Ardından Nurten hanım. Yine çılgınlıklar...Öpmeler...Temenniler...

- Açarsın bir eczane...

- Açarsın bir eczane...

- Açarsın bir eczane...

Böylece oldukça gerilmiş olduğumu hissederek akşamı ediyoruz.

Zırr. Zırr....

"Tanrım çıldırıcam"

- Ben bakarım.

Açıyorum kapıyı.

- Ah! Metin amca hoş geldiniz.

- Kimmiş kızım?

- Metin Amcalar.

Bizimkiler kapıya koşuyor.

- Ooh, efendim kimler gelmiş? Buyrun! Bu-

yursunlar efendim.

- Kızım terlik getir.

Metin beyler yerleşiyor. Metin bey, hanımı ve iki çocuk. Başlıyor sohbet. hal hatır sormalar... Sonra sıra geliyor bana. Metin bey şişkince göbeğinin üzerinde kavuşturmaya çalışarak kollarını - ama göbeği öyle kocaman ki bir türlü beceremiyor - bana dönüyor.

- Ooh! Maşallah, kızımız eczacı oldu artık.

Bizimkiler gevşedi. Zevkten on dört köşe.

- Al işte Metin bey, istersen ortak bir eczane açın.

Metin beyde para çok. Metin beyin hayatı para.

- Tabii canım, hanım kızımız açar bir eczane... Ben her zaman söylerim tam hanım mesleği. Rahat mı rahat.

Dayanamıyor ve kesiyorum konuşmasını.

- Görüldüğü gibi değil bence Metin amca.

Metin beyin daha fazlasın göremez gözleri. Ve gördüğünü söylüyor.

- Niye canım. İlaç fiyatları ha babam artıyor.

Gelsin paralar.

- Metin amca...

- Yok yok, ben onu bunu bilmem. Güzel meslek, temiz meslek.

"Temiz meslek nasıl olur acaba?"

"Aah evet! Kadın mesleği"

- Sonra tutarsın bir kalfa. Evinin kadını olursun.

- Metin a....

Yine sözümün sonu gelmiyor.

- Hem sizinkilere de bir uğraş çıkar.

Bizimkiler hayatlarından memnun. Metin bey hayatından memnun. Bir ben varım memnun olmayan.

Tam o anda basıyor kahkahayı Metin bey,

- Dört eksik, iki dolgusuyla tüm dişlerini göstererek - gülüyor.

- Eeh! Aslında eczane diyoruz ama eczaneler bakkal dükkanı oldu artık.

- Metin a....

- Ama kızım kazanmak için tabii terlik de sat-
acaksın, parfüm de, oyuncak da... Aslında yazık bu
kızcağıza kaç sene okudu. Sonra da bir bakkal aç.

Hah, hah, hah.....

Metin beyin dişlerin görünüyor. Göbeğini hoplatıyor gülerken.

"Sinirliyim. Hem de çok sinirli."

Metin bey devam ediyor.

- Paraları kazanırsın. Sonra iyi de bir kısmet.

"Sinirliyim, hem de çok sinirli. Ve patlıyorum"

- Metin amca ben eczane açmayacağım. Birter

Metin amcanın kahkahası yüzünde donup kalıyor.

- Ne yapabilirsin başka?

Evet. Ne yaparım başka. Yapabilir miyim? Yapmalıyım. Kafalardaki o insan olamam. Çok fazla beklentilerim var yaşamdan. Bu denli basit ve ciddiyetsiz yaşamamalı.

Şairin dediği gibi; "Yaşamak şakaya gelmez. Büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın. Bir labratuvarda adını bile duymadığın insanlar için çalışacak ve araştıracaksın."

Metin amca merakla yöneliyor.

- Başka seçeneğin var mı yani?

- Evet. Ben yüksek lisans yapmak istiyorum.

- Yüksek lisans mı?

- Öyle.

Metin amcanın gülmeleri kesiliyor. Başka sohbetlere dalınıyor.

Odama çekiliyorum. Nerden geldi aklımı yüksek lisans? Ama eğer "eczacı" dan anladıkları buysa ve "eczacılık" buysa, istemiyorum. Hem okulun ilk dersinde ne demişti hocamız?

"Biz araştırmacı olarak yetişmenizi istiyoruz Araştıran bir eczacı olunuz. Türkiye' de eczacı enflasyonu diye bir şey yoktur. Hatta eksikliği vardır. Ancak yalnızca kullanım alanları yanlıştır."

Evet, evet! Kararımı verdim. Hem zaten fakültelerimde öğretim elamanı açığı yok mu? O zaman ben de bu alanda hizmet veririm. Şöyle bir düşünmeli. Hangi bölümü seçsem? Himm... Bana en uygunu Biyokimya. Önümüzde sınavlar var. Şimdiden çalışmaya başlamalı. Bu arada yabancı dilimi de geliştirmeliyim. Kursları araştırmalı. Fazla para veremem ama neyse bir yolunu buluruz elbet.

Ertesi sabah okulun yolunu tutuyorum. Erken açmış bir badem çiçeğiymiş sanki. Mart ayında açmış. "Merhaba" demek için bahara biraz acele etmiş. Ve umutlu... Ve heyecanlı...

Giriyorum içeri. Beynimde bin bir düşünce. artık hayal edebiliyorum. Olanaksızlıklarla dolu bir laboratuvar - beyaz önlükle- yaşamı tümüyle ciddiye alarak ve adını bile bilmediğim insanlara hizmet için çalışsan ben. Düşünüyorum öylesine yoğun.

- Merhaba!

İrkildim. Ne tesadüf. Biyokimyanın öğretim üyelerinden. Şaşkınlığımı aıp gülümsüyorum.

- Merhaba

- Okul bitti mi?

- Evet

- Aah! Ne güzel. Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

- Yüksek lisans

Bir çığlık atıyor. İçten ve canlı.

- Ciddi mi? Çok güzel. Hangi dalda.

Gülüyorum.

- Biokimya, sanırım.

Bu kez daha güçlü bir çığlık.

- Yaa! Çok sevindim. doğrusu birlikte çalışmayı isterim.

Sevindiği için sevinçliyim.

- O zaman görüşmek üzere hoşçakal.

- İyi günler.

Her şey çok güzel. Sıra geldi hocayla konuşmaya. Odasının önündeyim. Biraz heyecanlı, çalışıyorum kapıyı.

- Girin

- İyi günler hocam.

- Merhaba.

- Sizinle bir şey konuşmak istiyordum.

- Tabii otur.

- Hocam okulum bitti.

- Öyle mi? Tebrikler.

Çok içten kutluyor.

- Ne yapmayı düşünüyorsun?

- Zaten onun için geldim. Hocam yüksek lisans düşünüyordum. Bu nedenle sizin fikirlerinizi almak istedim.

Yüzü bir an gölgelendi. Biraz endişeli.

- Evet! Şubat ta sınav açarız sanıyorum.

- Çok iyi, ben de öyle düşünüyordum.

Yine biraz tedirgin. Anlıyamıyorum nedendir?

- İyi düşündün mü?

"Bunun düşünülecek nesi var. Mutlu olmalıydı."

-

- Şu an kadro yok. Eksiğimiz var. Uzunca bir zamandır kadro istiyoruz. Olumlu bir gelişme olmadı henüz. Ve ben iyimser bir tahmin yapabilirim sana. Sanırım bir beş, altı yıl daha kadro verilmeyecek.

- Yani?

- Yani, bu süre içinde kadrosuz çalışacaksın.

- Kadrosuz?

- Evet.

- Olsun..

Şaşıyor.

- Hiç mi para kazanmak istemiyorsun? Ekonomik güvencen var mı?

- Ekonomik güvence mi?

- Evet.

"Çok komik. Ekonomik güvencem olsa..."

- Hayır, yok.

- O zaman iyi düşün.

O an bin türlü soru üşüşüyor beynime. "İyi günler" dileyip çıkıyorum. Ekonomik güvence? Yine aynı hikaye. Para, para, para... Parayla öğrenim. Parayla öğretim üyeliği. Parayla bilimsel çalışma.

Ve ilk günün sözleri kulağımda:

"Araştırın çocuklar. Araştıran bir eczacı olun."

Gazetelerdeki haberler:

"Üniversitelerimizdeki öğretim açığı çok fazla."

Galiba acı bir gülümseme var yüzümde. Evde içeri girdiğimde yorgunum...

- Ne oldu?

- Yok bir şeyim.

Çok şey düşünüyorum. Her şey hızlandırılmış olarak izlenen film şeridi gibi geçip gidiyor.

Sevim hanım... Necla.. Nurten hanım... Metin Bey... Metin beyin kakhahaları... Gülüyor - Dört ek-sik, iki dolgusuyla tüm dişlerini göstererek-

- Başka bir seçenek var mı ?

- Evet var tabii.

Yüksek lisans yapamıyorum. İlaç firmalarına girerim ben de. İlaç üretimine katkıda bulunurum. Eczacı olduğuma göre ilaç üretimi olmalı işim. Çok hoşsun Canım! İlaç fabrikaları kucaklarını açmış seni

bekliyorlar sanki. Sana ödeyecekleri ücretle iki üç işçi daha fazla alırlar. Önemli olan kar etmek. İlaç bir meta. Önemli olan Para. Öğrenmedin mi bunu?

- Hoşgeldin Sevim hanım.
- Yine sevim teyze gelmiş.
- Hoşgeldiniz sevim teyze.
- Nasılsınız eczacı hanım?
- İyiyim, teşekkürler.
- Eee! Eczaneyi ne zaman açıyorsunuz?

Mart ayında erken açmış badem çiçeği... Rüzgar esiyor. Sallanıyor çiçek. Ama dalında hala. Ardından bir kez daha sınıksız tutunuyor dala. "Düşmemelisin. Lütfen düşme." Ve yine bir esinti.. Baharı görmek için direniyor badem çiçeği.

Sevim hanım, Necla teyze, Nurten hanım. Ve Metin bey. Anlatabilmek isterdim ve anlamanızı;

Eczacılığın insan sağlığını yakından ilgilendiren onurlu bir meslek olduğunu. Ticaret olarak görülmemesi gerektiğini. Kişisel çıkarların ve para kaygısının arka planda kalması gerektiğini. İlaçın Meta olmadığını. Ayda üç kez ve belki daha da sıklıkla artan ilaç fiyatlarının "KADER" olmadığını. Yalnız belli çevrelerin biraz daha ceplerini parayla doldurması için ve para "açlıklarını" bir türlü gideremedikleri içindir ki bu denli sık zam yaptıklarını ilaca. İnsan sağlığını parayla satın alınmamış gerekliliğini. Ve size anlatabilmek isterdim; en iyi ilacın "eczacı" tarafından üretilebileceğini. Bu nedenledir ki eczacının ilaç üretmesi gerektiğini. Anlamanızı isterdim; Türkiye' de üretilebilecek ilaçların - hem de daha düşük maliyetle - ithal edilmesinin denli yanlış bir uygulama olduğunu. SAHTE Eczanele-ri... Anlatabilmek isterdim ve anlamanızı...

Anlatabilmek için sizlere ve anlıyabilmeniz için;

Mart ayında yanılıyarak erken açan bağdem çiçeğiyim ben. Onun kadar umutlu. onun kadar hevesli. Ve belki onun kadar aceleci. Baharı görmek için karşı koyacağım rüzgarlara. Baharı görmek için direneceğim. Hedef onurlu bir eczacılık mesleği ise - Yaşamı ve İNSANI ciddiye alarak yaşamak ise asıl olan - badem çiçeği olmaya devam edeceğim.

Baharı görmek için ağacın tüm çiçekleri diren- meli rüzgarlara. Direnmeli kararlılık ve umutla...

Eczacının
mesleki
yetkinliğinin
tüm alanlarında
çalışabilmesi
için
ilaç ve eczacılık
konusunda
tüm eczacıların
işbirliği yapması
zorunludur.

Yönetim Kurulu

YAŞADIKLARIMIZ...

29 EKİM'LERDEN 29 EKİM'LERE!..

Ecz. Hüsnü KAYA (*)

(*) İzmir Eczacı Odası Yönetim Kurulu Üyesi

29 Ekim 1923 tarihinde, Cumhuriyetin ilanından tam ellibeş yıl sonra 29 Ekim 1988 de Türk Eczacıları Birliği Samsun Bölgelerarası Toplantısındayız. Ülkemizde ilaca getirilmek istenen kapütülasyonu tartışıyoruz. Yirmiyedi Eczacı Odasının yöneticileri biraraya gelmiş patenti, ilaçta fiyat serbestiyesini, OTC diye ünvanlandırılan ilacın reklamlarla satışını enine boyuna tartışıyoruz.

"Eczacı Meslektaşlarımızın hak ve menfaatlerini koruyarak ve bunları halkın ve devletin menfaatiyle en iyi şekilde telife çalışarak" tartışıyoruz. Türkiye eğer patenti kabul ederse ilaç fiyatlarının beş-altı kat birden artacağına işaret ediyor bir yöneticimiz.

OTC diye isimlendirilen ilacın reklamlarla satışı kabul edildiğinde, Amerika'da ölümle sonuçlanan bir örneği videodan izliyoruz. İlaç fiyatlarının serbest bırakılmasından doğan topluluşmayı izah ediyor bir başka yönetici.

Genel Sağlık Sigortasının tarihçesinden başlayarak anlatıyor bir başka yönetici meslektaşımız.

Yine bir başka meslektaşımız kürsüye çıkarak, 6643 sayılı yasanın 4-b maddesini anımsatırcasına patenti, reklamı, fiyatı çirkinlikleriyle gözler önüne seriyor. Cliacil, Pen-Os örneğini vererek, ilaç fiyatlarındaki anarşiyi anlatıyor.

Gaviscon isimli ithal müstahzarın orijinal kutusundaki fiyat etiketi üzerinde İtalyanca "Numunedir Satılmaz" ibaresinin bulunduğunu açıklıyoruz, halkımızın çıkarları adına bu çirkinliklere son verilmesini haykırıyoruz.

Tartışıyoruz..... Kurtuluş Savaşına ilk adımın atıldığı Samsun'da ve 29 Ekimde.

Toplantının bittiği 30 Ekim günü Samsun'da biraz dolaşmak için dışarı çıkıyoruz. 29 Ekim'de yağışlar nedeniyle yapılamayan bayram törenini izliyoruz. Bando takımları coşkuluyla marşlar çalıyor, askerler uygun adımda yürüyor. Çeşitli kuruluşlar kortejde yerini almış, örneğin PTT yeraltı kablolarının keşiştiği noktada kullanılan beton bacayı kamyon üzerinde sergiliyor, itfaiye araçlarının üzerinde havai fişekler patlıyor, resmi geçit halk tarafından ilgiyle izleniyor. Okullar var sırada, bir bir okulları, öğrencileri izliyoruz. Kravatlı ceketli lacivert, gri formalı öğrencileri izliyoruz.

Kırmızı, mavi uniformalar giymiş özel okul öğrencileri geçiyor, bere takmışlar tertemiz kıyafetler pırıl pırıl ayakkabılar, kendinden emin güvenle geçiyorlar. Günün coşkusunu yaşamaya çalıştıkları yüzlerinden belli oluyor.

Kortejin sonlarında yürüten okullarda bando takımı yok. Sessizce ayaklarını uydurmaya çalışarak yürüyorlar yalnızca.

Ve... en son okul görünüyor. İki öğrenci bez bir pankart taşıyor; 23 Nisan İlkokulu.

O ana kadar ilgiyle, değişik duygularla düş gibi izlediğim tören bıçak gibi kesiliyor kafamda.

Erkek öğrencilerin başı bir numara traşlı (kesin ki okullarındaki bit salgınına kendilerince önlemden), yerdeki su birikintilerine rağmen birçoğu bez ayakkabılı, eller yumruk yumruk, ayaklar acemi asker yürüyüşlü. Üstbaş o güne özenli, ama belli ki büyüklerinden ona kalma.

Kortejin başındaki "var" ile sonundaki "yok" un yoğun farkını yaşıyorum o an.

İki gün boyunca tartışılanlar aklıma geliyor, bu çocukların o hapları yuttuğunu düşünüyorum. Kortejin başı ile sonu arasındaki farkı çarpıcı bir biçimde izliyorum. Bu fark beni utandırıyor.

Bu farklar olsun diye mi yapılmıştı kurtuluş savaşı? Bu farklar olabilsin diyemi onca şehit vermiş, onca gazi yaratmıştık?

Benim dedem Kurtuluş gazisidir. Şeref duyuram bundan. Çokca yıldır gözleri görmez, düşmüş kalçasını kırmış - İzmir Devlet Hastanesine yatırdık. Gözleri görmediği için yemek yedireni yok, ayağa kalkamadığı için tuvalete götüreni yok, servis çalışanları, gelip bakımına ve beslenmesine yardımcı olabileceğimizi belirttiler. Hastamız ile ilgilenen doktorun da onayı ile, onüç gün boyunca bakımıyla ilgilendik. Ameliyatından birgün önce akşam, onüç gündür olduğu gibi (Bu kez kardeşimin yerine ben) annem ile gittim.

- İki kişi çıkamazsınız.

- İzin aldık ve onüç gündür de bu şekilde, bu saatlerde gelip yemeğini yediriyoruz. Yarın ameliyat olacak, silinip temizlenmesi gerek, annem tek başına yapamaz yardımcı gerek.

- Askerliğimin bitmesine onbeş gün kaldı, askerliğimi mi yakayım, Bırakmam.

- Sen askermisin?

- Evet, kamu kurumunda yapıyorum.

Ne yapalım askerlik bu sesimizi kestik. Annem yalnız çıktı. Nöbetçi başhemşireyi arıyorum, odasında yok. Telefonla rica ediyorum nöbetçi başhemşireyi veya şef doktoru, bir yetkiliyi bulması için.

Yok bekliyorum.

Derken üç kişi giriyor, asker görevli ile birşeyler konuşuyorlar, telefon ediliyor. Asansörden beyaz önlüklü bir bey gelip onları yukarı çıkarıyor. Ben yine bekliyorum (Bu da fark).

Tekrar telefon ile bir yetkiliyi ararken, asansörden annem ağlayarak iniyor.

- Hiç mi kıymetimiz yok, Gazi dedem bugünleri yaratmak içinmi savaştı? diyor.

Yukarıda hastabakıcı omuzundan tutarak dolaba doğru itirip "yasak" demiş.

Hastanenin acil kapısından vatanda tavrını bırakıp, insanlara tepeden bakarak, nereye diye soranlara "Ben Eczacıyım" diyerek (Farkın öbür ucunu yakalayıp kullanarak) girdim. Yedinci kata çıkıp nöbetçi şef doktoru buldum; Prof. Dr. O.C. Telefon ile özel bir konuşma yapıyordu. (Bu da bir fark; Bugün tasarruf tedbirleri nedeniyle İzmir'deki Hastanelerde doktor dışındaki hiçbir personele dış hat konuşma izni verilmiyor)

- Öbür dilerim vaktinizi alacağım...

deyince telefonu sonra aramak üzere kapattı.

- Biliyorum bu gibi konuların aslında sizi ilgilendirmemesi lazım, ama yetkili kişi siz mişsiniz diyecek söze başlayıp sorunu anlatmaya çalışırken...

- Tamam, tamam bekleyin, konuşmayın uyarısı ile sözümü kesmek zorunda kaldım telefonu çevirdi.

- Sizin serviste bir olay olmuş, haberiniz var mı?

Hı.. Hmm.

diyerek telefonu kapattı ve anneme dönüp

- Sende ferishtahın gelse beni çıkartamazsın demişsin dedi.

Haydaa! tam mahalle kavgasına döndüştü iş, Hastane hastanın ihtiyaçlarını yerine getirirse bizim o saatte orada ne işimiz var.

Basit bir mantık; annem öyle bir laf etse koca profesörün karşısına çıkmaya cesaret edebilirmi bir. Haydi bir an için diyelim ki bu lafı etti, bunun karşılığı tartaklanmaktır iki.

Bu tartaklamayı haklı gösteren düşünce doğrudur üç.

Düşünüyorumda, dünyanın hangi ülkesinde bir tıp profesörü (örneğin Dr. Bakey-o da kalp profesörü) bu gibi basit olaylarda yetkili diye vatandaşın karşısına çıkartılıyor acaba?

Yoksa hastane yöneticilerinin ilgilenmesi gereken bu basit olayda, profesör tahsis ederek bize tanıyan bir farklılık mı acaba. Biz mi kıymetini bilemedik bu olanağın.

Belkide patent kabul edilirse bu gibi olaylarda olmaz artık. Hele ilaçta reklam, OTC Genel Sağlık Sigortası gelirse hiç olmaz. Tamamen önüne geçilir. İlaç fiyatları serbest bırakılırsa hele hiç olmaz böyle olaylar artık. Ne güzel hadi gelsin bunlar, çileden kurtulalım artık. Hadi gelsin, ne güzel.

YAŞADIKLARIMIZ...

ÖYKÜ GİBİ...

Ecz. Arzu VARICI (*)

Öykü 1

Lisedeki öğrencilik yıllarımdan beri İzmir' in bir semtinde büyük bir sükse ile çalışan bir muvazaalı eczanenin kendini eczacı olarak tanıtan (sahte) sahibi geçenlerde bir inek sahibine iştah arttırıcı ve öksürüğünü hafifletmek amacı ile bir ilaç vermiş. Peretron' un içine (kendi değimi ile) ilave ettiği özel etken madde ile hasta sahibinden 10.000 TL' yi alıvermiş.

Hayvanın aksine (tesadüfende olabilir) iştahı azalınca, hasta sahibi hatasını anlayıp, bu sefer veteriner hekime baş vurunca, bu orjinal ilacın varlığından haberdar olabildik. Ancak ne yazık ki 925 TL' lik ilacı 10.000 TL. yapan bu meçhul etken maddeyi öğrenemedik....

Öykü 2

Bayan "hasta", İzmir' deki Devlet Hastanelerinden birinin Noroloji bölümüne gitmiş. Bayan "doktor" hastasını muayene edip, kabarık reçetesini yazmış. Hasta ilaçlarının hastanenin çevresindeki eczanelerden değil de, kendi mahallesindeki komşu eczaneden almış. Hikayemiz buraya kadar normal. Ancak hastanın şikayetleri artmış olacakki dört gün sonra tekrar aynı hekime çıkmış. Meğerse "doktor" dört gözle bayan "hastasını" beklemiyor mu? Hastaya hemen geçen reçeteyi neden buradaki eczanelerden almadığını sormaz mı! Normal şartlar altında bir hekimin sorunu değil bunlar. Neyse hasta o anda yanında fazla parası olmadığından alamadığını söylemiş. Bayan "doktor" bu kez çevreden alınmak şartı ile (herhalde komşularının kazanmasını istediğinden) yeniden aynı reçeteleri yazmaz mı? 4 gün ara ile, reçetelerden biride psikotrop reçete üstelik, aynı ilaçlar aynı hastaya tedavi amacıyla olmayınca ne amaçla yazılır acaba?

Negatif çıkar unsurlarını göz ardı edebilssek, unutkanlık demekle uzman bir hekime yakışmaz, zavallı hastalar diyecceğiz en sonunda...

(*) Serbest Eczacı

YAŞADIKLARIMIZ...

NEDEN BÖYLE ?

Ecz. Şenol UTKU (*)

(*) İzmir Eczacı Odası Yönetim Kurulu Üyesi

Her geçen gün açılan eczanelerle artan ve artık normalin üzerinde bir rakama ulaşan sayının meslek üzerindeki olumsuzlukları da apaçık görülmeye başlandı.

Artık bir değişik olaylar geliyor... Sağlık Müdürlüğü'nün eczanelerin akşam kapanış saatlerini belirten yazılı emri varken bazı bölgelerin bazı eczanelerinde bakıyorsunuz nöbetler ihlal ediliyor. Nöbete başlayan eczacının nöbet hakları, ekonomik kazanımı haksız yere gasp ediliyor. Daha da doğrusu "çalmıyor". Sorduğunuz zaman, cevabı enteresan; "**Yanımdaki eczane de geç kapatıyor!**". Evet! Eczacı arkadaşımız yanındaki eczacının hatasını düzeltmektense onu kendine örnek alıyor.

Bazı meslektaşlar Oda'ya telefon ediyor; "**Falanca eczane hasta katılım payı almıyor.**" diye şikayet ediyor. "**Bize şikayetinizi yazılı olarak bildirin.**" dediğiniz zaman önce "Evet!" diyor. Sonra ekliyor; "**Aman benden bilinmesin...**" ve sonrada ne bir ses ne bir nefes!...

Bazıları daha da sert bir ses tonu ile "**Filan yüzde on almıyor. Önlemezsiz ben de almayacağım.**" içindeki isteği emsal gösterip ortaya koyuyor. Soruyoruz; "**Peki!**" diyoruz. "**O namussuzluk yapıyorsa, sizin de namussuzluk yapmanız gerekiyor mu? O adam öldürüyorsa siz de mi adam öldüreceksiniz?**" Ne bir ses, ne bir nefes!...

Odaya aidatlarını öderken, makbuz karşılığı alınan paranın - TEB payını bilmeden - ne çok olduğu konusunda bağırıp çağıran arkadaşımız, meslek örgütünü tüm hasıslığı ile eleştirirken bir bakıyorsunuz birden bire cömertleşiveriyor, bir hamiyet sahibi oluyor ve Fak-Fuk-Fon diye bilinen falanca vakfa %5 iskontodan sonra bir de %5 bağışta bulunuyor. Ama nedense başka bir vakfa, derneğe yardım söz konusu olunca ne bir ses, ne bir nefes!...

Ya bazıları, kendilerini Bankalardan zengin görüyor, Bankalara %5 ler bağışlıyor. Bu "**Gemisini Kurtaran Kaptan**" uygulaması nerede başarıya ulaşmış ki?...

Bakın şu hayali kaçakçılık davalarına.... Onlar bile ekip işi, örgütlü iş...

Böyle arttırılabilecek çok örnek var. Ama o örneklerle dalmadan bir soru sorsak;

"NEDEN BÖYLE?..."